

Pane Ježíši, shromáždili jsme se u tebe kolem tvého oltáře jako boží lid. Jsme zde, abychom naslouchali tvému slovu. Ať tvé slovo pronikne do naší duše a do našeho srdce a ať v něm přinese plody pro každého z nás. My jsme živé kameny chrámu. Každý máme specifickou roli, kterou máme naplnit. Tak tě, Pane, prosíme, abys nám každému pomohl tu svoji roli objevit a naplnit. Pomoz nám, abychom byli svatí. Pomoz nám, abychom zářili před zraky ostatních. A TO VŠE SVĚŘUJEME DO RUKOU Panny Marie, která je tu dnes s námi. Amen.

Možná, kdybych vám položil otázku: proč jste křesťané, začali byste přemýšlet, abyste našli tu správnou odpověď. A možná správná odpověď je tato: Já jsem křesťan, protože mne Bůh povolal, abych byl svatý. Ale možná mi namítnete, že zacházím příliš daleko. Možná řeknete: Svatost to není pro nás. Vždyť svatost je něčím zvláštním, výjimečným, určeným pro lidi, které si Bůh vyvolil. Jako např. Matku Terezu z Kalkaty, nebo papeže Jana Pavla II. Nebo otce Pia z Pietralčiny. Ale my? To ne; my jsme jen obyčejní lidé a vedeme obyčejný všední život, takže svatost pro nás není. Tohle si myslet by byla velká chyba. Protože svatost je pro všechny. Bylo by to jako myslet si, že některé kameny ve zdech tohoto chrámu nejsou vůbec důležité. V tomto chrámu jsou kameny, které nikdy neuvidíme, protože například tvoří základ tohoto kostela. Ale jsou důležité a možná důležitější než ty, které vidíme.

V křesťanském společenství jsou také živé kameny, které jsou vidět více, než ostatní, ale důležitý je každý. Důležití jsme všichni. Všichni jsme povoláni ke svatosti. Co to znamená, být svatý? Možná si někdo myslí, že být svatý znamená konat zázraky, nebo nořit se do mystického stavu. Ale to není svatost. Vždyť v některých národech různí magové nebo čarodějové mohou dělat věci, které v nás vzbudí obdiv. Ano, někteří svatí konali zázraky, ale to nebylo nejdůležitější. Pohledme na Pannu Marii. Evangelia nehovoří o žádném zázraku, který by Maria způsobila. A Panna Maria je svatá mezi všemi svatými a je královnou všech svatých. Její svatost nepochází ze zázraků, které konala. Co tedy znamená být svatý? Rád bych vám předložil prostou definici, kterou řekla Matka Tereza. „Být svatý, to znamená dělat malé věci s velkou láskou.“ Když dělám velké věci, může to ve mně vyvolávat pýchu, mohu se povyšovat nad ostatní, být ambiciozní, může to ve mně vyvolávat žárlivost, může to ve mně otvírat i brány tomu Zlému. Naopak když dělám malé věci, může to znamenat uzavření se vůči tomu Zlému. Děláme malé věci. Vaříme, pereme prádlo, pracujeme ve všední dny na poli nebo v kanceláři. Děláme to co je naší každodenní pracovní náplní, ale děláme to s láskou. A v tom spočívá veškeré tajemství svatosti. Dělat to s jemností. Můžeme třeba prát prádlo a při tom nechat proudit hlavou všechny negativní myšlenky, kritizovat všechny, mluvit sám se sebou, můžeme se při práci zlobit na Pána Boha, nebo na všechny kolem sebe...a to nám život ještě mnohem víc ztěžuje. Protože pokud něco děláme v klidu a v pokoji, jde nám to mnohem líp. Pokud něco dělám s nechutí v hněvu v hořkosti, pak to bude obrovské břemeno a práce se nám nebude dařit. Pokud něco dělám s přispěním, to je s ovocem Ducha Svatého, čili dělám to s radostí v pokoji, štedře, s pokorou a dobrotivostí – to vše způsobuje, že to co dělám, je pro mne snazší. A to je svatost.

Když Bůh mluvil k Izraelitům, říkal jim: Buďte svatí, neboť svatý je ten, který vás povolal. My pracujeme společně s Bohem. A Bůh je svatý. Nemůžeme se stát řidičem královny, jestliže si neoblékne uniformu, která je pro to předepsána a nebudeme-li se chovat jako řidič královny.

Pokud pracujete jako kuchař v některém vyhlášeném zařízení, pak nejste jen jako obyčejný kuchař, ale musíte se chovat podle úrovně toho podniku. A my jsme všichni velmi důležité osoby. My jsme opravdu všichni velmi důležití. Proč? Protože všichni spolupracujeme s králem králů. Jsme neustále zváni k tomu, abychom přebývali s ním. Představte si, že byste s někým dělali rozhovor s někým a na to místo by se hlásilo mnoho lidí, ale komise by si vybrala právě vás. My jsme vybraní, vyvolení. Víte, kolik je tu v České republice lidí, kteří nevěří v Boha, kteří nějakým způsobem odmítli své povolání? Protože Bůh volá každého. Ne, že někoho má raději a druhého nechá stranou. My jsme to povolání z nějakého důvodu přijali. My jsme vyvolený lid a měli bychom být na to hrdí. My všichni hledáme radost a pokoj. A našli jsme správnou cestu. Ne, že bychom neměli v životě těžkosti, máme těžkosti dost. Když jsme povoláni, to neznamená, že bychom neměli těžkosti, nebo že bychom nemuseli nést kříž. Každý z nás nese nějaký kříž.

Když jsem byl ještě malý kluk, pozoroval jsem dělníky na stavbách. V duchu jsem se ptal: jak je to možné, že ten dělník si naloží ten velký kámen na rameno, vyleze s ním po žebříku a položí ho na místo. Jednou jsem dostal odvalu a toho jednoho dělníka jsem se zeptal, jak je to možné, že on tak veliký kámen unese. Říkal jsem mu: „Vy asi musíte mít obrovskou sílu. A on mi dal odpověď, které jsem v té chvíli tenkrát neporozuměl, ale později jsem to pochopil. On mi říkal: Chlapče, nejde o to, aby člověk měl velkou sílu a mohl nosit velké kameny, ale je důležité, jak si ten kámen na rameno naloží. Tehdy jsem to nechápal. Ale dnes už tomu rozumím. Častokrát to není těžký kámen, který člověka drtí, ale často nás drtí způsob, jakým se k tomu problému stavíme. My často nevíme, jak se stavět ke svým problémům. Ale Ježíš nám svěřuje tajemství. Říká: „Vezmi svůj kříž a následuj mě“. A to je celé tajemství. Nejde o to, zda neseme nebo neneseme svůj kříž. Každý z nás kříž nese. Ať jsem křesťan nebo ne, ať jsem praktikující nebo ne, každý z nás nese nějaký kříž. Ale celý problém spočívá v tom, jestli ten kříž vezmu a jdu za Ježíšem, a nebo jestli jej nesu sám.

Je důležité vědět, jak máme řídit auto. Ale také je potřeba znát cestu, vědět kudy jedeme a kam směřujeme, kam je třeba dorazit. Pokud tam chceme dojet, potřebujeme znát cestu. A podobné je to na cestě za Ježíšem. Je to stejné i s těmi kříži, které neseme. Potřebuji nést kříž a jít za Ježíšem. Mnoho lidí říká: Já Boha ve svém životě nepotřebuji. Já pro svůj život nepotřebuji Ježíše. Já to zvládnu sám. A pak opouštějí Boha. Domnívají se, že peníze, kariéra nebo jiné věci jim budou stačit. Ale pak se dostaneme do stavu, kdy vidíme, že se topíme. Protože nemáme nic, čeho bychom se mohli chytit. My jsme povoláni, jsme vyvolený lid Boží. Když zedník staví dům, vybírá si při stavbě vždycky tu správnou cihlu a ten správný kámen. A Bůh vybral nás. Je tedy na nás, abychom byli živými kameny tohoto chrámu. Živými kameny této farnosti. A to je krásné. A za to bychom měli Bohu děkovat. A měli bychom udělat všechno pro to, abychom šli za Ježíšem a byli s ním a stali se svatými. Svět se nebojí ničeho kromě svatého člověka. Často cituji pasáž z Markova evangelia, kde nacházíme Jana Křtitele v poutech před Herodem, židovským králem. A tento Herodes byl vlastně krutý člověk. Zabil svoji matku, protože se domníval, že by mohla uchvátit královský trůn. A ze stejného důvodu odstranil i svého bratra Filipa. Byl to bezcitný člověk. A teď před ním stojí Jan Křtitel, spoutaný řetězy, bez možnosti bránit se. Nemohl Herodovi vůbec nic udělat. Správně by se měl Jan Křtitel třást strachem před tímto vrahem. Ale v Markově evangeliu čteme, že Herodes se Jana bál. Proč se ho bál? Protože věděl, že je to opravdu svatý člověk. Těžko si to umíme představit, ale je tomu tak. Herodes se Jana bál, protože před ním stál svatý člověk. Svět se nebojí ničeho a nikoho, ale pokud se objeví svatý člověk, svět se začíná bát. Podívejme se na papeže Jana Pavla II. Neměl žádnou armádu ani zbraně, neměl žádné bomby, ale svět se ho bál. A když bylo před týdnem jeho blahorečení, sešlo se na dva miliony lidí, aby se blahorečení účastnili. Svět nezajímají lidé inteligentní, bohatí, otec Pio

nebyl žádný inteligent, a Matka Tereza nebyla bohatá, ani ty mocné svět nevyhlíží. Mocní vždy podstupují riziko, že budou zabiti. Ale o koho se svět zajímá, to jsou lidé svatí. A vy, bratři a sestry jste povolání, abyste byli svatí právě tady a skrze ty malé věci, které děláme, skrze ty každodenní záležitosti. Skrze tyto malé věci konané s láskou se může každý z vás stát zářivou hvězdou. Můžete se stát živými kameny v Božím chrámu.

Pane Ježíši, dnes ti svěřuji každého člověka, který žije na tomto místě. Všechny farníky, ty i co chodí do kostela i ty, kteří sem nikdy nepřijdou. My všichni jsme synové a dcery Boží. A já tě, Pane, prosím, abys každého z nich opatroval a abys o tyto lidi pečoval. Pomáhej každého dne nést každému jeho osobní kříž. Pomoz každému, aby žil takovým životem, jaký ty od něho očekáváš. Pomoz jejich rodinám, pomoz jejich dětem, chraň je při jejich každodenní práci. Ať už pracují doma nebo jinde. My všichni pracujeme. Prosím tě, Pane, sešli své svaté anděly, aby tyto lidi chránili. Prosím tě, Pane, o požehnání pro každého z nich. Ať tvé požehnání každému přinese pokoj, radost a lásku. Ať vám Pán každému žehná. Bůh Otec i Syn i Duch Svatý. Amen.

Lidé hledali Ježíše. Nemohli ho najít, proto se přeplavili na druhou stranu jezera do Kafarnaa. TAM HO NAŠLI A Ježíš se jich zeptal: Proč mne vyhledáváte? Jdete za mnou, protože jsem vás nasýtil chlebem. A jsem přišel abych vám daroval jiný pokrm, než je ten, kterým se sytí vaše tělo. Dnes dává Ježíš stejnou otázku mně i každému z nás. To otázku si můžeme položit sami. PROČ JDEME ZA Ježíšem? Někteří jdou za Ježíšem, protože on je jejich uzdravením. Někteří lidé jdou za Ježíšem, protože mají nějaký problém a prosí ho, aby jim ho pomohl vyřešit. Jdeme za Ježíšem, ale někdy k němu přistupujeme jako by Ježíš byl někým, kdo vyřeší všechny naše problémy. Nebudte šokováni tím, co vám nyní řeknu. Ježíš zde není proto, aby vyřešil můj problém, Ježíš je zde proto, aby mi pomohl vyřešit můj problém. Někdy si myslíme, že to Ježíš všechno udělá za nás. Ale Ježíš očekává z mé strany nějakou činnost, spolupráci. Ježíš očekává, že my uděláme tu část, kterou jsme schopni udělat, zbytek udělá on.

Připomeňme si příběh, kdy Ježíš rozmnožil chléb. První věc, kterou Ježíš udělal, byla, že se zeptal, zda tem je někdo, kdo má nějaké jídlo. A lidé mu řekli: Je zde malý chlapec, který má dvě ryby a pět chlebů. Jak se tento chlapec objevil v zástupu lidí? Možná ho matka poslala na nákup a když viděl zástup lidí, tak se mezi ně zamíchal a šel s nimi. Ježíš pak řekl apoštolům: Přiveďte ho ke mně. Pak Ježíš vzal od toho chlapce ty dvě ryby a pět chlebů a požehnal je. Můžeme se ptát: Proč Ježíš potřeboval těch pět chlebů a ty dvě ryby? Když chtěl Ježíš nasýtit několik tisíc lidí, Ježíš nepotřeboval ty dvě ryby ani těch pět chlebů. My víme, že Ježíš začíná právě u této malé věci, kterou mu mohu dát. Ježíš chce právě tuto malou věc, tuto poměrně malou část. Ježíš dal víno novomanželům v Káni Galilejské. První věc, kterou udělal před proměněním vody ve víno byla, že řekl úcedníkům. Naplňte tyto džbány vodou. Kdyby ho neuposlechli, Ježíš by zázrak neuskutečnil. Než Ježíš vzkřísil Lazara z mrtvých, řekl mužům: Odstraňte ten kámen před vchodem do hrobu. Ježíš ho mohl odvalit sám, ale neudělal to, protože člověk to mohl dokázat sám. Není nic špatného na tom jít za Ježíšem a prosit ho o pomoc, kterou potřebujeme. Prosit ho, aby došel uzdravení. Prosi ho za uzdravení našich duší, prosit ho, aby nám pomáhal s řešením našich problémů. On na nás čeká, když jej budeme prosit. Ale máme se také ptát: Pane, co chceš, abych udělal já sám? Co chceš, abych udělal v této otázce? Bojím se nemoci. Co chceš, Pane, abych udělal? A pak Ježíš udělal to zbývající. Jak to nabídnout těch pět chlebů? A pak zázrak záleží na NĚM. Já mohu jen odvalit kámen od hrobu a to ostatní musí udělat on. Já mohu jenom naplnit džbány vodou, ale nemohu proměnit vodu ve víno.

Na Ježíše se nedíváme jako na nějakého mága, ale společně s ním spolupracujeme. My uděláme co je v našich silách a Ježíš udělá to, co my sami nejsme schopni udělat. Odevzdáme svůj problém do Ježíšových rukou. Každý z nás má nějaký problém. Problémy nás provázejí a my je máme před očima. Vložme tyto problémy do rukou toho, který nás může uzdravit, který může vnést pokoj do našeho života.

Pane, prosím tě, daruj mi své uzdravení, daruj uzdravení těm, kteří mají rakovinu. Uzdrav ty, kteří trpí nějakou bolestí. Daruj spánek těm, kteří nemohou v noci spát. Uzdrav ty, kteří špatně vidí. Uzdrav ty, kteří mají problémy s hrdlem. Pomoz těm, kteří mají problémy se zažíváním, žaludkem a střevy. Vlož, Pane, svoji ruku na dítě, které má nemocné srdce. Můj Pane, dotkni se těch dívek, které se znepokojují kvůli budoucnosti a najdi pro ně vhodné životní partnery. Daruj dítě manželům, kteří touží po vlastním dítěti, protože sama příroda se musí před tebou sklonit. Otevři lůna neplodných žen, jak jsi to udělal u Sáry, Rebeky i Alžběty. Dej zaměstnání těm, kteří nemají práci a rádi by pomáhali společnosti užitečnou prací a sami si vydělávali na živobytí. Pomoz muži závislému na alkoholu, aby se zbavil této závislosti. Prosím tě, Pane, pomoz člověku, který se už dlouho nezpovídal, pomoz otevři jeho srdce, aby se dobře vyzpovídal. Prosím tě, Pane, pomáhej rodině, ve které zemřel člověk, aby se dokázala vyrovnat s touto ztrátou; vlož Pane, svoji ruku na člověka v depresích, pomoz mu, aby se ze své deprese dostal a aby se rozhostil pokoj v jeho duši. Pomoz, Pane, rodině, která se zadlužila a nemá možnost dluh zaplatit. Naslouchej a vyslyš i ostatní nahlas nevyslovené prosby, které neseme ve svých srdcích, neboť jsi všemohoucí a žiješ na věky věků. Amen.

Katecheze v úterý:

Prosíme tě, Pane, abys byl přítomen mezi námi, a abychom my zde byli přítomni pro tebe. Otevři naše srdce, abychom naslouchali tvému slovu. Pane, my věříme, že tvé slovo je živé. Skrze ně nás chceš proměňovat. Ale čím dál víc nám toužíš ukazovat naši vlastní krásu. Nauč nás být hrdi na to, že jsme tvoji synové a dcery. Vše svěřujeme ochraně přímluvě Panny Marie, která je zde přítomná a děkuje spolu s námi našemu a svému Bohu. Amen.

Začnu krátkým podobenstvím. Byl jeden žebrák, který chodil od domu k domu a prosil o almužnu. Měl v rukou malou misku do které mu lidé dávali drobné mince, které vyžebal. Ta miska byla špinavá a zašlá. Žebrák vstoupil také do jednoho zlatnictví a žádal o almužnu. Majitel zlatnictví vložil do žebrákovy kovové misky svůj dar a najednou se zeptal: Můžu si tu misku prohlédnout? Ano, můžete, řekl žebrák a podal zlatníkovi svou upatlanou misku. Majitel zlatnictví trochu misku na jednom místě poškrábal a řekl tomu žebrákovi: Človče, vy jste bohatý! Co tím myslíte, ptá se žebrák. Já žebrám a vy říkáte, že jsem bohatý. Vy to sice nevíte, ale ta miska je z ryzího zlata. Je sice tak špinavá a zašlá, že zlato se už neleskne. Ale nech mi tu svou misku a já ti ji vyčistím. Potom ti ji vrátím, jako opravdu zlatou, ne jako zašlou.

Všechno co existuje, potřebuje být udržováno. Když se podíváme na zdejší kostel, který je tak krásně opravený a uvnitř vymalovaný, pokud jej nebudeme udržovat, tak po čase bude zase jako byl před opravou. Pokud máme auto a nesvěříme jej čas od času automechanikovi v servisu, tak jednoho dne přestane jezdit. A tak je to se vším. Potřebujeme údržbu, servis. Někdy nás lékař pošle na vyšetření do nemocnice. Odeberou nám krev, podstoupíme různá vyšetření, rentgen nebo ultrazvuk, aby se zjistilo, co v našem těle není v pořádku. Jsme na tom podobně jako ta miska.

Během let upadneme do rutiny a zlato přestane zářit. Je z nás zašlá upatlaná miska. Začínám si uvědomovat, že to co Bůh stvořil, když stvořil mne, potřebuje obnovu. Je to jako bychom byli krásným obrazem, ale během let někdo nanesl na ten obraz ještě další barvy a ta krása portrétu se pod nánosem jiných barev úplně schovala. Až jednoho dne přijde opravdový umělec, malíř, který odstraní z toho obrazu, co tam původně nebylo a co tam nepatří, aby původní obraz mohl opět vyniknout. Co my jsme během života přidali k tomu, co Bůh v nás stvořil? Možná jsme přidali pýchu, ambice, žárlivost, hněv, vztek, přidali jsme všechno možné, co z naší zlaté misky udělalo misku špinavou a škaředou. A dnes tuto misku vkládáme Ježíšovi do rukou. Do rukou toho, který byl ukřižován, abych já mohl být znovu a znovu očišťován jeho krví.

Jedna z nejnebezpečnějších věcí na naší duchovní cestě je, když přestaneme kráčet kupředu a začneme se motat na jednom místě. Představte si, že máte výborné auto, jedete s tímto autem, ale místo abyste jeli po cestě, tak jezdíte kolem náměstí. Auto je krásné, silné, vy jste dobrý řidič, ale nikam nedojedete. Protože jsme nenajeli na silnici mimo obec, ale pořád kroužíme na jednom místě. Toto se může často dít i v našem životě. Chodím na mši, možná se modlím růženec, chodím ke svatému přijímání, ale nepokračuji kupředu. Pořád trčím na jednom místě. Žebrám se zlatou miskou. Jsme tu pro to, abychom řekli Pánu Ježíši: Pane, očisti mne! Obmyj mne svou krví.

Především si musím uvědomit, že jsem hříšník. Musím si uvědomit, že miska mého života je špinavá. Pokud si to neuvědomuji, nebudu si vědom toho, že je potřeba tu misku vyčistit. Když ten klenotník řekl: Nech mi tady tu misku a já ti ji vyčistím. Žebrák s tím souhlasil. On mohl být tvrdohlavý. Mohl tomu zlatníkovi říci: Já o to nestojím, mně nevádí, že je upatlaná, vrať mi ji a já půjdu dál žebrot. To je první věc: Potřebujeme si uvědomit, že na tom nejsme dobře a že potřebujeme cizí pomoc. Jestliže budeme neustále kritizovat druhé a říkat, že oni se musí změnit, kdežto já ne, tak se změnit nemůžu.

Dále si potřebuji uvědomit, že sám na to nestačím. Nejsem schopen uzdravit sám sebe. Musím jít k lékaři. Neumím si spravit auto, musím jet do servisu. Nemohu sám sebe uzdravit a sám sebe změnit, musím jít k Ježíšovi. Potřebuji nechat svoji upatlanou misku tomu, kdo ji může vyčistit. Proto jsme také zváni ke svátosti smíření. Proto jsme zvaní k Pánu Ježíši, aby nám mohl naše hříchy odpustit. My všichni jsme hříšníci. Kněz je stejný hříšník jako vy. I kněži si potřebují najít svého zpovědníka a přistupovat ke svátosti smíření. My všichni jsme lidské bytosti. Všichni jsme hříšní. A potřebujeme být natolik pokorní, abychom si to přiznali. Můžeme si před tvář nasadit masku. Ale Ježíš vidí pod tu masku. Jednoho dne tato maska spadne. Proto je lepší přiznat, že sám to nezvládnou, ale potřebuji pomoc od Pána Ježíše. Pán Ježíš je připraven nám pomoci. Je připraven každého z nás obejmout. Ať jsem kdokoliv. Ať jsem v životě udělal cokoli. Vidíme, jak Ježíš přijímá ženu přistiženou při cizoložství. Všichni ji chtěli kamenovat. A nedělali nic špatného, když ji chtěli ukamenovat. Proč? Protože takový byl zákon. Zákon říkal? Žena přistižená při cizoložství musí být ukamenována. To byla velká krize pro svatého Josefa, když zpozoroval, že Maria je těhotná. Mám ji odevzdat zákonu? Na druhé straně on věděl, že je tu něco, čemu on ještě nerozumí. Takže ti lidé, kteří chtěli tu ženu ukamenovat, pouze dodržovali zákon. A Ježíš jim neřikal, nekamenujte ji! To nemohl! Takový byl zákon. Ale ptal se: Kdo ji bude kamenovat? Problém nespočíval v tom, zda ji ukamenovat neb o ne, ale v tom kdo ji ukamenuje. A dal jim řešení. Ať ji ukamenují ti, kteří nemají žádný hřích. A byl tu problém. Protože každý nějaký hřích měl. A i když si své hříchy navzájem před sebou skrývali, tak cítili, že tu před nimi stojí někdo, kdo čte v jejich srdcích. Tak jako dnes Pán Ježíš čte v našem srdci. On mě zná. Zná můj hřích. On vidí mé nečisté myšlenky. Vidí mé myšlenky na pomstu, myšlenky

nenávisti. On je ve mně čte. Kdo by si tedy mohl dovolit vzít kámen a hodit ho po někom jiném? Kdo by si mohl dovolit odsoudit druhého člověka? Ježíš se zeptal té ženy: Kde jsou ti, kteří tě chtěli ukamenovat? Odešli. Ani já tě neodsuzuji, řekl Ježíš. Co toto slovo znamená? Znamená to: Miluji tě teď stejně jako před tím. Tvůj hřích neumenšuje lásku, kterou k tobě mám. Moje láska k tobě zůstává stejná. Přijímám tě. Ty jsi moje dcera a já za tebe umřu. Jdi a už nehřeš. Vidíme, že Ježíš neodsuzuje ženu, která byla přistižena při cizoložství, ale odsuzuje cizoložství. Ježíš odsuzuje můj hřích. Ježíš odsuzuje všechnu nečistotu této misky. Ale neodvrhne tu misku, nezahodí ji. Ježíš odsuzuje hřích, ale ne hříšníka. My všichni jsme Ježíšem přijati a přijímáme jeho objetí. Bylo krásné, když se Ježíš zjevil svaté Faustyně Kowalské, aby mohl rozšířit tu novinu, že Ježíš je milosrdný. A je nádherné vědět, že Bůh mě miluje i přes všechno ostatní. Vědět, že otec objímá svého marnotratného syna i v jeho rozedraných umazaných šatech. Tak to Bůh udělal vůči ženě, která byla přistižena při cizoložství. Otec to udělal s marnotratným synem, který se vracel z daleké země. A dnes dělá totéž s námi. Touží mě obnovit. Chce obnovit moji originalitu. Touží vyčistit špinavou misku, aby zazářila původním leskem. Chce, abych si uvědomil svoji hodnotu. Důstojnost božího syna a boží dcery.

Pane Ježíši, dnes přicházím a kladu se do tvé přítomnosti. Musím si přiznat, že jsem tě mnohokrát a tolikrát zradil. Tolikrát jsem byl ztracenou ovčí, která odešla od stáda. Tolikrát jsem skončil tak, že jsem pojídal žrádlo pro vepře. Kolikrát jsem žebral s upatlanou miskou a neuvědomil jsem si, že jsi mne učinil svým synem a svou dcerou. Neuvědomil jsem si, že jsem dědic nebe. Dnes ti, Pane, svěřuji sebe; kladu se do tvých rukou. Prosím umyj mne svoji krví, smyj ze mne můj hřích; smyj moji nevěru vůči manželce, smyj moje cizoložství, smyj moji pýchu, moji žárlivost; smyj ze mne moji duchovní vyprahlost; smyj ze mne myšlenky, že tě pro svůj život nepotřebuji; smyj z mého srdce zatvrzelost, která nechce odpustit; Pane, obnov mě, proměň mě, Pane, změň mě. Ježíš mi dává jasnou odpověď. Jdi a už nehřeš!

Děkuji ti, Pane, za pokoj a radost, kterou můžeš dát jedině ty. Pane, zůstávej se mnou, protože s tebou je možné úplně všechno. Ale bez tebe je všechno nemožné. Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.

Nestačí mít auto, abychom mohli řídit. V nádrži musí být pohonná hmota, aby auto mohlo jet. Jinými slovy – abychom mohli něco dělat, potřebujeme energii. Dnešní liturgické texty nám nabízejí dvě základní duchovní energie. Duchu Svatého a Eucharistii. Skutky Apoštolské svědčí o tom, že Štěpán byl naplněn Duchem Svatým. Obrací se ke svým posluchačům, kteří ho chtějí kamenovat, a přeje si, aby neodporovali Duchu Svatému. Všichni jsme přijali Duchu Svatého ve křtu. Toto přijetí Duchu Svatého bylo později potvrzeno při přijetí svátosti biřmování. My máme sílu, máme energii, ale neumíme s ní zacházet. Nic nám není platná elektřina ve vodičích, když neotočíme vypínačem. Může být voda v potrubí vodovodu, ale pokud nepovolíme kohout nebo nepustíme vodu tlačítkem nebo příslušnou páčkou vodu nenatočíme. Proč nám Ježíš dává Duchu Svatého? Protože vlastní silou mnoho nevládneme. Jak mohu naplnit roli kněze bez Duchu Svatého? Jak mohu být dobrým otcem nebo matkou bez síly Duchu Svatého? Nejsem schopni zvládnout naše problémy bez pomoci a síly Duchu Svatého. Nejsem schopen odpustit tomu kdo mne zranil bez síly Duchu Svatého. Proto nám Ježíš dává Duchu Svatého. Připomeňme si Pannu Marii, když ji anděl zvěstuje poselství, že je vybrána k úkolu stát se Matkou Boží. Maria se velmi logicky ptá: Jak je to možné? Uvědomila si, že Bůh po ní žádá něco, co ji přesahuje. Odpověď byla jednoduchá. Jsi schopna to učinit působením Duchu Svatého. Kdo dal Štěpánovi odvalu, aby pokračoval a aby podstoupil mučednictví? A stejně je to i v našem životě, abych se nezastavil, ale abych pokračoval na cestě ke svatosti. Kdo mi pomůže

ovládat nečisté pohledy? Jedině Duch Svatý, který ve mně přebývá. Ale já se k němu musím obracet. Musím ho prosit o tuto sílu. Pak je zde druhý zdroj velké energie a tou je Eucharistie. Ježíš sám se nám představuje jako živá voda a jako živý chléb. Jako živá voda se představuje ženě ze Samařska u studny Jakubovy. Tato žena Ježíše prosila: Pane, dej mi tuto vodu! Podobně se Ježíš představuje Židům jako živý chléb. Řekli mu, Pane, dávej nám ten chléb pořád. Ani Samaritánka ani Židé plně nechápali, co je tou živou vodou, co je to za živý chléb. Protože je to Ježíš sám. Já jsem chléb života. Já jsem živá voda. Ježíš se nám představuje jako ten, kdo může pomoci vzít na svá bedra můj problém. Záleží na nás, zda ho přijmeme nebo odmítneme. On nikoho nenutí. Dopřává nám svobodu. Ale na druhou stranu nezapomeňme, že jedině on mne může učinit svobodným. On mne může osvobodit od všeho, co zatěžuje můj život. On jediný mi může dát pokoj a do života opravdovou radost. On jediný mi může dát lásku.

Jsme tu, Pane, proto, abychom tě prosili: Daruj nám svoji lásku, svůj pokoj a svou radost. Jak sám, Pane, vidíš, jsme plni strachu. Jsme plni hněvu. Jsme plni pocitu viny. Často se cítíme osamělí. Často prožíváme smutek. Cítíme se odmítnuti. Cítíme, že nejsme milováni. Máme v sobě mnoho zranění a ran. Cítíme, že nás druzí, možná i naši přátelé dávají stranou. Častokrát jsme zatíženi komplexem méněcennosti. Ale ty mne Pane neodmítáš. Jsi jediný, kdo chce vložit svoji ruku na mé rány a uzdravit mě. Můj Pane, ty jediný nezradíš. Ano, musím v e svém životě čelit těžkostem a řešit problémy. Nejsem vyloučen z bolesti a utrpení. Ale s tebou jsem schopný nést kříž. Nejsem schopný unést tento kříž sám. Protože je příliš těžký. Ale s tebou to zvládnou. Pomáhej mi, Pane, ať se k tobě přiblížím. Ty jsi jediný, který mne nezradíš. Jsi jediný, kdo mne neopustí. Proto se s důvěrou odevzdávám do tvých rukou. A odevzdávám se s důvěrou do rukou Matky Boží. S Ježíšem a s Marií ve svém životě se nemusím ničeho bát. A vítězství bude náležet mně. Protože když se k tobě, Ježíši, přibližuji a k Matce Boží, mohu se cítit v bezpečí.